



ת"ד 4838/09/19 - מדינת ישראל נגד ב.ט

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 4838-09-19 מדינת ישראל נ' ט'

כבוד השופטת צפורה משה	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשם	
מדינת ישראל	
ב.ט	
ע"י ב"כ, עוה"ד בדארנה	

גזר דין

(הדגשות כאן ולאורך גזר הדין שלי -"צ.מ.")

פקודת התעבורה {נ"ח} תשכ"א - 1961 , להלן: "פקודת התעבורה"

תקנות התעבורה תשכ"א - 1961 , להלן: "תקנות התעבורה"

פקודת ביטוח רכב מנועי {נוסח חדש}, תש"ל - 1970 להלן: "פקודת ביטוח רכב מנועי"

חוק העונשין, התשל"ז - 1977 , להלן: "חוק העונשין".

כתב האישום והכרעת הדין:

ביום 29.9.22 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת הוכחות, במיוחס לו בכתב האישום, שעניינו גרימת תאונת דרכים, בה הנאשם נחבל בעצמו, חבלות של ממש, עת נהג על אופנוע, ועקף בצומת את רכב הנהגת המעורבת.

עוד הורשע הנאשם בנהיגה ללא ביטוח.

מדובר בחבלות של ממש, בדמות שבר, אשר הצריך ניתוח ושיקום, כמו כן, נגרם נזק לכלי הרכב המעורבים, הכל



כמפורט בכתב האישום.

כפירת הנאשם בשלב ההקראה:

בישיבת ההקראה מיום 17.11.2020, הודה הנאשם בנהיגה בזמן ובמקום, בתוצאות התאונה ובנהיגה ללא ביטוח, אך, **כפר באשר לאחריותו לתאונה ולתוצאותיה**, והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

הכרעת הדין:

בהכרעת הדין מיום 29.9.22 לאחר שמיעת העדויות בחינת מכלול הראיות וטענות הצדדים, ובכלל זה טענות ההגנה, בדבר חסרים בחומר הראיות ו/או מחדלי חקירה, מצאתי כי הנאשם אחראי לתאונה ולתוצאותיה וקבעתי, כי עלה בידי המאשימה להוכיח את הנטען על ידה בכתב האישום ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

אירוע תאונת הדרכים בתמצית (לפירוט האירוע בהרחבה מפנה להכרעת הדין כאמור לעיל) :

עסקינן בתאונת דרכים אשר ארעה, ביום 27.01.2019, סמוך לשעה 12:50 בשעות הצהריים, עת נהג הנאשם אופנוע תוצרת טי מקס, מספר רישוי XXXXX בתל אביב, ברחוב דרך שלמה, מכוון מערב למזרח, והתקרב לצומת עם רחוב נחלת בנימין (להלן - "הצומת").

אותה עת, ברחוב דרך שלמה, מכיוון מערב לכיוון מזרח, בכיוון נסיעת הנאשם ולפניו, נסע רכב פרטי תוצרת סוזוקי מספר רישוי XXXXX (להלן - "הרכב המעורב") נהוג בידי א.ש, אשר התקרבה לצומת עם רחוב נחלת בנימין והחלה בפנייה שמאלה.

הנאשם נמצא כמי שנהג בקלות ראש, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, התקרב לצומת הנ"ל, החל בעקיפת הרכב המעורב שנסע לפניו בעודו בצומת ופגע בו.

כתוצאה מהתאונה ניזוקו שני כלי הרכב, והנאשם נחבל בגופו בכך שנגרמו לו חבלות של ממש:

שבר טיביה מרוסק ופיבולה שליש פרוקסימילי מרוסק, אשר הצריך אשפוז ניתוח ושיקום.

עוד הורשע הנאשם, זאת על פי הודאתו עוד במועד ההקראה כאמור לעיל, כי בנסיבות המתוארות לעיל, נהג ברכב ללא פוליסת ביטוח תקפה המכסה את נהיגתו.

הנאשם הורשע בעבירות הבאות:



1. נהיגה בקלות ראש - עבירה בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, סמל סעיף 7137, ביחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה, סמל סעיף 2029.

2. גרימת חבלה של ממש - עבירה בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה, סמל סעיף 9923.

3. עקיפה/סטייה לעקיפה בצומת - עבירה בניגוד לתקנה 47(ה)(4) לתקנות התעבורה, סמל סעיף 6250.

4. נהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה בניגוד לסעיף 2א. לפקודת ביטוח רכב מנועי, סמל סעיף 2106.

5. התנהגות הגורמת נזק - עבירה בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה סמל סעיף 2425.

הנאשם:

הנאשם יליד 1997 כבן 25, נוהג משנת 2016 לחובתו 6 הרשעות קודמות, אין בעברו תאונת דרכים.

טיעוני הצדדים לעונש:

ביום 20.10.22 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש (ראה עמ' 49-50 לפרוטוקול):

טיעוני המאשימה לעונש (עמ' 49 ש' 5-22):

ראיות המאשימה לעונש:

גיליון הרשעות תעבורה של הנאשם - הוגש וסומן ת/24 (בפרוטוקול צויין בטעות ת/1)

פסיקה תומכת מטעם המאשימה:

בנוסף כתימוכין לטיעוניה, הפנתה המאשימה בטיעוניה לפסיקה - 2 פסקי דין, אשר הוגשו בהמשך לתיק בית המשפט וסומנו ת/25

ב"כ המאשימה המלומד טען, כי הנאשם הורשע בעבירות כמפורט לעיל, לאחר שנוהל התיק בעניינו.

הדגיש כי, נוכח תאונות הדרכים הרבות, בכבישי המדינה בעת האחרונה, ועל מנת למגר תופעה מסוכנת זו, מצפה המאשימה, כי בית המשפט, יירתם אף הוא לטובת מיגור התופעה, בין היתר, באמצעות ענישה הולמת, אשר יהא בה כדי להרתיע את הנהגים מלשוב ולבצע עבירות מסכנות חיים.

עמוד 3



מתחם הענישה ההולם לטענת המאשימה:

על אף שבתאונה זו נגרמו חבלות של ממש, נמנעת המאשימה מלעתור לענישה בדמות מאסר ואף לא מאסר על תנאי, זאת בשל העובדה, כי הנפגע הינו למעשה הנאשם עצמו,

עם זאת, עותרת המאשימה, להטיל על הנאשם פסילת רישיון הנהיגה, בהתאם למתחם הענישה הקובע פסילת מינימום של 3 חודשים, ובמקרים חמורים יכול אף להגיע לפסילה בת מספר שנים.

העונש המתאים לנאשם בתיק זה לטענת המאשימה:

הנאשם נוהג משנת 2016 ולחובתו 6 הרשעות קודמות, ללא מעורבות בתאונות דרכים בעברו.

פסילה בפועל לתקופה שלא תפחת מ 7 חודשים, לצד ענישה נלווית צופה פני עתיד, בדמות פסילה על תנאי וקנס משמעותי.

ב"כ המאשימה תמך טיעונו לעניין הפסילה בפסיקה כדלקמן :

רע"פ 1420/13בו לטענת המאשימה, נדון נאשם, אשר הורשע בגרימת תאונת דרכים וגרימת חבלות של ממש למעורב אחר ברף הבינוני-נמוך כמו בתיק שלפנינו ורישיונו נפסל לתקופה של - 7 חודשי פסילה בפועל.

עוד הפנה, לתיק ת"ד 6694-04-11בו נדון נאשם שפגע בשתי הולכות רגל ורישיונו נפסל לתקופה של 16 חודשים.

ואולם, יצוין כבר עתה, כי בפועל הוגש לתיק בית המשפט, פסק דין אחר, **עפ"ת 2660-05-10 בעניין דלשד נ' מ"י**, **בית משפט מחוזי ת"א כב' השו' קפאח**, בו נדון נאשם אשר נסע לאחור ופגע בשתי הולכות רגל, האחת חבלות של ממש בדמות שברים וחבלת ראש והשנייה חבלת ראש.

בפרשת דלשד, הנ"ל גם נגזרו על הנאשם 16 חודשי פסילה בפועל בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית ובית המשפט לערעור לא התערב במשך הפסילה, על אף שציין כי מדובר בתקופת פסילה ארוכה.

יודגש כבר עתה, כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה מתאימה לתיק הנדון שכן בתיק זה עסקין בחבלות של ממש אשר נגרמו לנאשם עצמו.

טיעוני ההגנה לעונש:

(עמ' 49 החל מש' 25)



ראיות לעונש מטעם ההגנה:

לעניין הנזק לרכוש, הפנתה ההגנה בטיעוניה, לתמונות אשר הוצגו במהלך ניהול התיק .

לעניין חבלות הגוף, לא הובאו מטעמה ראיות נוספות מעבר לנטען בסעיף 4 לכתב האישום בו הודה הנאשם/ם והמסמכים הרפואיים אשר הוגשו לתיק בהסכמת ההגנה וסומנו ת/18.

דברי הנאשם:

מסר כי אין לו מה להוסיף. (עמ' 50 ש' 20-21).

פסיקה תומכת מטעם ההגנה:

ההגנה לא הציגה פסיקה תומכת מטעמה.

סטייה לקולא מהמתחם ההולם:

הסניגור המלומד, עתר לכך, כי בית המשפט יסטה לקולא ממתחם הענישה ההולם, לעניין רכיב הפסילה בפועל המתחיל, מתקופת פסילה מינימלית בת 3 חודשים הקבועה בחוק, זאת מאחר והנאשם עצמו הוא שנפגע בתאונה ונגרמו לו חבלות של ממש.

העונש המתאים לנאשם לטענת ההגנה:

לפיכך, עותרת ההגנה להסתפק **בפסילה בפועל בת 45 יום בלבד.**

ב"כ הנאשם הוסיף ונימק עתירתו לסטייה מהמתחם כאמור, בטענה ולפיה מן התמונות אשר הוצגו בפני בית המשפט, במהלך ניהול התיק, עולה, כי לרכב המעורב לא נגרמו חבלות משמעותיות, וכי עיקר הנזקים שנגרמו בתאונה, הינם למעשה נזקיו של הנאשם.

עוד מוסיף וטוען הסניגור המלומד, כי 7 חודשי פסילה בפועל, להם עתרה המאשימה, אינם הולמים את נסיבות המקרה שלפנינו, ובאשר לפסיקה שהוצגה ע"י המאשימה, שם, דובר על פגיעה בהולכי רגל מעורבים ואילו במקרה דנא, הנפגע הוא הנאשם גופו.

ההגנה עתרה להתחשבות בית המשפט בנאשם, הן בשל פציעותיו כתוצאה מהתאונה, והן בשל מחדלי החקירה, לרבות העובדה שבוחן תנועה כלל לא יצא לשטח, שכן, הגעתו של בוחן תנועה לזירת התאונה, יכול והייתה מאפשרת לנאשם הגנה טובה יותר, ואף הימנעות מניהול התיק.



עוד עתרה ההגנה, להתחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם, אשר כתוצאה מכך שנהג ללא כיסוי ביטוחי, נאלץ לממן מכיסו, את הוצאותיו הרפואיות והנלוות בתקופת החלמתו, ואין הוא צפוי לקבל פיצוי.

באשר להרשעותיו הקודמות של הנאשם, ציין הסניגור המלומד, כי הינו סבור שאין מדובר באותן עבירות.

דין והכרעה:

בתיקון 113 לחוק העונשין נקבע עיקרון ההלימה המנחה את בית המשפט בבואו לגזור את העונש.

עקרון זה, קובע קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה ונסיבותיה, מידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש אותו יש להטיל.

עוד נקבע בהתאם למפורט בסעיף 40ג. לתיקון 113 לחוק העונשין, ולפסיקה שהתוותה לאחריו, הליך תלת שלבי אותו על בית המשפט לעבור בגזירת העונש.

לעניין זה ראה:

ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מ"י, סו(2) 772 (2013);

ע"פ 2918/13 אחמד דבס נ' מ"י (נבו 18.07.2013).

בשלב הראשון:

קביעת מתחם העונש ההולם לתיק שבפניו, ובתוך כך התחשבות בערכים החברתיים אשר נפגעו, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה/ות, **כמפורט בסעיף 40ט. לתיקון 113 לחוק העונשין**, והכל תוך מתן בכורה לעקרון ההלימה בענישה.

בשלב השני :

על בית המשפט מוטל לבחון **קיומם של חריגים, שיקולי שיקום או הרתעה** המצדיקים סטייה מהמתחם ההולם שנקבע לקולא או לחומרא, **כמפורט בסעיפים 40ד-ז. לתיקון 113 לחוק העונשין.**

בשלב השלישי :

קביעת העונש המתאים לנאשם שבפניו, ובמידה שאין מקום לחרוג מהמתחם ההולם שקבע, ייעשה הדבר בתוך המתחם ההולם, וזאת בהתחשב בין היתר בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, **כמפורט בסעיף 40יא. לתיקון 113 לחוק העונשין.**



ומן הכלל אל הפרט בענייננו:

השלב הראשון - קביעת מתחם העונש ההולם בתיק זה:

ריבוי העבירות וקביעת מתחם כולל אחד:

על פי סעיף 40.ג(א) לתיקון 113 לחוק העונשין, הרי שאף שמדובר במספר עבירות, **בפנינו אירוע אחד** ולפיכך, יש בדעתי לקבוע **מתחם ענישה אחד**, ההולם את האירוע כולו, נשוא כתב האישום.

חומרת העבירות, הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

העבירות בהן הורשע הנאשם הינן עבירות מסכנות חיים ובשילובן יחד בנסיבות אירוע התאונה הנדון יש כדי להעצים חומרתן ביתר שאת.

מדובר בתאונת דרכים אשר ארעה **בנסיבות של נהיגה בקלות ראש, תוך עקיפה בצומת, בניגוד לחוק וגרימת חבלות של ממש לגוף ולרכוש**.

עוד יש להדגיש כי הנאשם נהג ללא ביטוח.

הערך החברתי שנפגע בביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, הוא הגנה על שלום הציבור, חייו ושלמות גופו, ובפרט שמירה על שלומם וביטחונם של כלל המשתמשים בדרך.

עוד יש ליתן את הדעת גם **לנזק הכספי לקופה הציבורית, הנגרם כתוצאה מתאונות דרכים, על כל רבדיו, אשר אף בה יש למעשה פגיעה בשלום הציבור**.

אמנם, **בנסיבות תיק זה, הנאשם הוא זה לבדו אשר נפגע חבלות של ממש, ואך בדרך נס, לא הסתיים האירוע בתוצאה קשה יותר ואף קטלנית, ואולם אין להתעלם מהנזק הנפשי והאירוע הטראומטי אותו חוותה המעורבת, כפי שהדבר עלה במהלך שמיעת הראיות**.

ובאשר לנזק לרכוש והנזק הכספי, בכל הכבוד הראוי, אינני מקבלת טענת הסניגור המלומד, ולפיה יש להתחשב בעובדה כי הנזק לאופנוע הנאשם נגרם כתוצאה, מהאופן בו הועף ולא מאופן התרחשות התאונה.

בעניין זה סבורני, כי אין לנאשם, אלא להלין על עצמו, אשר בהתנהגותו שלו, ובאחריותו ואופן נהיגתו, גרם לתאונה ולתוצאותיה.



האינטרס הציבורי מחייב צמצום תאונות הדרכים, כמו גם הפחתת המחיר הקשה שאלו גובות מהציבור כולו, בין אם בדרך של חינוך והסברה, ובין אם בדרך של אכיפה, מניעה וענישה.

על חשיבות תרומתם של בתי המשפט בשמירה על ערך המוגן, ראה:

דברי כב' השופטת שלו, בעפ"ת (באר שבע) 27985-02-20 מדינת ישראל נ' יעקובסון (29.7.20):

"מאחר שנגע תאונות הדרכים הולך וגובר, ומדי יום אלו גובות קורבנות רבים בגוף ובנפש, נקבע לא אחת בפסיקת בית המשפט העליון, כי על בתי המשפט למלא את חלקם במלחמת החורמה בתופעה זו, בדרך של הטלת ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת, לא רק במקרים של גרימת מוות בתאונת דרכים, אלא גם במקרים בהם נגרמים חבלות ופציעות חמורות, לעתים בלתי הפיכות, הפוגעות באופן קשה באיכות חייהם ובבריאות נפשם של נפגעי התאונות ובני משפחותיהם..."

מידת הפגיעה בערך החברתי ניכרת ומתבטאת בתוצאותיה של התאונה, לרבות פציעותיו של הנאשם עצמו, והטראומה אותה חוותה המעורבת באירוע התאונה, כפי שפורטו לעיל וכעולה מחומר הראיות.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מידת אשמו של הנאשם, רשלנותו ותוצאות התאונה:

בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העושה הולם, עליו לקחת בחשבון בין היתר, התקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, זאת, כאמור, כמפורט בסעיף 40 ט. לחוק העונשין.

לצד הערכים החברתיים אשר נפגעו, יש לבחון את נסיבות קרות התאונה, מידת אשמו ורמת הרשלנות של הנאשם, לצד תוצאות התאונה.

הנאשם נהג בקלות ראש, בשעה שעקף מצד שמאל בצומת את רכב הנהגת המעורבת, ובכך גרם לתאונה ולתוצאותיה, הראיות והעדויות מוכיחות מעבר לכל ספק סביר, את הנטען בכתב האישום ובפרט עדויות הנהגת המעורבת ועד ראייה ניטרלי.

לפיכך, מכלול הראיות והעדויות מלמדות כי הנאשם, הוא ולא אחר, אחראי לתאונה ולתוצאותיה באופן בלעדי.

זאת ועוד, לכל אלה מצטרפת חומרה נוספת בהיות הנאשם, נוהג בלא שיש ברשותו תעודת ביטוח תקפה.

באשר לרשלנות הנאשם ומידת אשמו, אני קובעת שנסיונות ביצוע התאונה מלמדות על אשם ורף רשלנות גבוה.



הנאשם נמצא, כמי שהפר הן את חובת הזהירות המוטלת, עליו והן את חובתו החוקית להצטייד בתעודת ביטוח תקפה עובר לעלייתו על הכביש.

הנאשם הודה עוד בשלב ההקראה בנהיגה ללא ביטוח, בעניין זה נשאל הנאשם גם במהלך שמיעת הראיות באשר למשך התקופה בה נהג ללא ביטוח.

בעדותו בבית המשפט, נתגלו גם בנקודה זו סתירות אל מול הגרסה אותה מסר בחקירה לעניין משך התקופה בה נסע ללא ביטוח, אשר גם בה יש כדי ללמד על זלזולו בהוראות החוק.

מפנה בעניין זה לעמ' 34 להכרעת הדין ואילך.

באשר לתוצאות התאונה, אני קובעת כי מדובר בחבלות ברף הנמוך עד בינוני וכנ"ל לגבי הנזק לרכוש.

מדיניות הענישה הנוהגת:

בית המשפט העליון קבע לא אחת, ובשורה ארוכה של פסקי דין, כי יש להטיל עונשים חמורים ומרתיעים, על אלה הפוגעים בבטיחות בדרכים ובנהיגה רשלנית, ואשר גרמו לתאונות דרכים, תוך סיכון חיי אדם.

כך למשל מפנה לדברי הנשיאה כתוארה דאז, כב' השו' נאור ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מידי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים. לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקרבת בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

מדיניות הענישה בעבירות המיוחסות לנאשם, הינה נגזרת של נסיבות קרות התאונה, מידת אשמו ורשלנותו, כמו גם תוצאות התאונה וזאת, גם על פי מדרג החבלות.

משכך, ועל מנת שניתן יהיה להגיע לתוצאה הצודקת וההוגנת באיזון בין כל האינטרסים העומדים לדיון, הן הציבורי והן הפרטי של הנאשם, העומד לדיון, על בית המשפט מוטלת החובה לבדוק את מדיניות הענישה, צמוד ככל האפשר, לנסיבות כתב האישום שבפניו.

מדיניות הענישה בעבירות בהן עסקינן משתנה מתיק לתיק, על פי נסיבותיו, לכך גם מתווספים, בסופו של יום, שיקולים נוספים, כמצוות תיקון 113 לחוק העונשין, אשר אינם קשורים בנסיבות כתב האישום, כגון: הודאת הנאשם, עברו התעבורתי של הנידון, נסיבותיו האישיות, שיקולי שיקום ועוד.



באשר למדיניות הענישה בגרימת תאונות דרכים **אשר תוצאותיה חבלות של ממש**, מפנה לפסיקה הבאה:

ת"ד (תעבורה מרכז) 104-11-20 מדינת ישראל נ' אורי חפר (נבו 13.11.2022) -

הנאשם נהג בקלות ראש בכך שלא שם לב לדרך שלפניו, לא הבחין במועד בהולכת הרגל, לא אפשר לה להשלים חציית הכביש בבטחה, התקרב אליה יתר על המידה ופגע בה.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל בגופה חבלות של ממש בדמות שני שברים - שבר בברך בגינו נותחה ושבר בקרסול אשר קובע באמצעות סד גבס.

בית המשפט השית על הנאשם 7 חודשי פסילה בפועל, קנס 1000 ₪, 6 חודשי פסילה על תנאי, 2 חודשי מאסר על תנאי.

בעפ"ת (ת"א) 11554-12-20 **גוטליב נ' מ"י** מיום 21.12.20 -

בתיק זה, נדון עניינה של נאשמת בת כ- 86 אשר עברה התעבורתי הינו נקי וללא רבב.

הנאשמת ורשעה על פי הודאתה בגרימת תאונת דרכים בה נפגעו 2 הולכי רגל, אשר חצו את הכביש במעבר חציה ונחבלו חבלות של ממש.

להולך הרגל נגרמה חבלת ראש עם דמם אפידורלי, שבר בעצם טמפורלית, שבר בברך והוא אושפז כ 10 ימים, להולכת הרגל נגרם שבר בעמוד השדרה והיא אושפזה לשבוע. להולכי הרגל נקבעו אחוזי נכות.

התיק נדון בפני מותב זה, **בתיק** ת"ד 4185-10-17 ובגזר הדין הושתו על הנאשמת 16 חודשי פסילה בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי כספי.

בית המשפט המחוזי התערב בעונש והעמיד את הפסילה בפועל, על 8 חודשים נוכח נסיבותיה האישיות של הנאשמת וקבע כי המאסר המותנה יחול על עבירה של נהיגה בזמן פסילה בלבד.

עפ"ת (ת"א) 32049-08-20 **אסתר בר סימן טוב נ' מ"י** מיום 19.10.20 -

בתיק זה, נדון עניינה של נאשמת שעברה התעבורתי נקי, אשר הורשעה בגרימת תאונת דרכים בה נפגעה הולכת רגל אשר חצתה את הכביש בסמוך למעבר חציה (ביושבה בכסא גלגלים אותו הובילה מטפלת שלא נפגעה) ונחבלה חבלות של ממש בדמות שבר בברך, אשר הצריך ניתוח בהרדמה כללית ואשפוז ל - 10 ימים.



בית המשפט קמא בתיק ת"ד 10303-06-19) השית בגזר דינו 11 חודשי פסילה בפועל, פסילה מותנית וקנס ואולם, בית המשפט המחוזי העמיד את הפסילה על 3 חודשים.

עפ"ת (חי') 52547-01-20 **סלימאן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.2.20) -

המערער הורשע בגרימת חבלה של ממש, התנהגות הגורמת נזק וחבלה של ממש לגוף, נהיגה רשלנית וסטייה מנתיב נסיעה.

בתאונה נפגעה רוכבת אופניים, שנגרמו לה חתך בסנטר, תזוזת שיניים, שהצריכה קיבוע, ושרב באמה שקובע בניתוח.

עברו התעבורתי של הנאשם קל, 4 הרשעות מסוג ברירת משפט, צוין שבדרך כלל מדובר באדם נורמטיבי, מהנדס בתחילת דרכו המקצועית, וקיימת השלכה החמורה של פסילת רישונו על פרנסתו, הושתו פסילה למשך 12 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי לרוכבת האופניים, בסך 7,500 ₪.

בית המשפט המחוזי אישר את **מתחם הענישה שנקבע, 3 חודשי פסילה, ברף התחתון, לבין פסילה ממושכת בת מספר שנים, לצד ענישה נלווית.**

צוין כי נוכח חבלתה של הנפגעת, תרומתה לקרות התאונה, עברו הקל ונסיבותיו האישיות של המערער, העונש שהוטל סביר ומאוזן.

מדיניות הענישה במקרים בהם הנאשם נפצע באורח קשה:

ואולם, בעניינו מדובר בנאשם אשר נפגע בעצמו כתוצאה מהתאונה, ומשכך יש לבחון מדיניות הענישה הנוהגת המתאימה ככל הניתן לנסיבות הדומות לתיק שבפנינו.

עיון בפסיקה מעלה, כי במקרים של תאונה שבה נגרמו חבלות קשות לנאשם עצמו, סברו בתי המשפט לא אחת כי הנאשם סבל דיו וקיבל את עונשו, ועל כן, ניתן להסתפק ברכיב של פסילה על תנאי, אף ללא כל פסילה בפועל.

כך למשל,

תיק ת"ד 11872-11-16 **מדינת ישראל נ' יבגיני קובלנקי** [פורסם בנבו] (24.12.18) -

בעבירות של נהיגה רשלנית שגרמה לחבלה של ממש, כשהנאשם אושפז משך מספר חודשים לאחר התאונה, והפציעה גרמה לו סבל רב ומתמשך.

בית המשפט הסתפק בית המשפט בפסילה על תנאי, למשך 6 חודשים, וקנס בסך 2,000 ₪.



עפ"ת 12975-11-09 שלם נ' מ"י, (21.02.10) (פורסם בנבו) -

בתיק זה נדון נאשם אשר הורשע בנהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש לנאשם, שרכב על קטנוע, איבד שליטה ונחבל בעצמו.

ערכאת הערעור ביטלה את רכיב הפסילה בפועל והותירה את יתר הרכיבים: 3 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים וקנס בסך 1500 ₪.

ת"ד 922-09-19 מדינת ישראל נ' שקד, מיום 1.11.21 (ניתן על ידי מותב זה, לא פורסם) -

בתיק זה, נדון נאשם בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות, סטייה מנתיב וגרימת חבלות של ממש בדמות שברים בקרסול, ניתוח וקיבוע אשר הצריכו 35 ימי אשפוז.

על הנאשם נגזרו 4 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים, קנס בסך 750 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בסך 4000 ₪ ל-3 שנים.

יחד עם זאת, קיימת גם פסיקה בה נגזרו עונשי פסילה בפועל גם על נאשמים אשר נפגעו בעצמם חבלות של ממש.

כך למשל ראה:

ת"ד 9528-03-16 מדינת ישראל נ' חנניה אטיאס (25.04.18) (פורסם בנבו) -

אי ציות לאור אדום ברמזור ונהיגה בקלות ראש, חבלות של ממש לנאשם, חתך בראש ודימום מוחי ולנוסעת עימו שבר וניתוח.

בית המשפט גזר 3 חודשי פסילה בפועל, 4 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

ת"ד 6778-07-18 מדינת ישראל נ' נגד קמחי (05.12.18) (פורסם בנבו) -

נהיגה בקלות ראש וחבלה של ממש (הנאשם "הושבת" ל-10 חודשים).

ביהמ"ש גזר 460 ימי פסילה בפועל בניכוי 60 ימי הפסילה אותם ריצה, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 650 ₪.



ת"ד 390-07-19 מדינת ישראל נ' אליהו, (01.11.21) (ניתן על ידי מותב זה, לא פורסם) -

נהיגה בקלות ראש בניגוד לחץ, חבלות של ממש (שבר מרוסק בשוק, שברים בצלעות, ניתוח אשפוז)

בתיק זה, הנאשם הורשע במיוחס לו, לאחר שמיעת ראיות.

על הנאשם נגזרו בהסדר טיעון 3 חודשי פסילה בפועל, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 400 ₪, זאת גם נוכח נסיבות אישיות קשות.

תיק ת"ד (תעבורה חד') 1153-07-15 מדינת ישראל נ' עבד אל כרים כבהה (נבו 23.05.2016) - הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, לאחר חזרה מכפירה, בעבירות של סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה במהירות שאינה סבירה, אי האטה בעקומה, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה בקלות ראש ובאופן שגרם נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף.

מדובר בתאונה עצמית, בה הנאשם רכב על אופנוע, ובהגיעו לעקומה בדרך, איבד שליטה על האופנוע עף לימין מעל מעקה הבטיחות, פגע בו ונזרק לצד שמאל עד שנעצר במעקה הביטחון בקצה השול השמאלי.

כתוצאה מהתאונה, **נחבל הנאשם חבלות של ממש**, שהתבטאו בשברים בחזה, בצלעות, ביד שמאל, בכף יד ימין, בשתי הברכיים ועוד.

הנאשם עבר ניתוחים ושחזור השברים, וממסמכים רפואיים שהגיש בא כוחו עולה כי הוא סובל מהפגיעות עד עצם היום הזה.

ביהמ"ש גזר על הנאשם **קנס בסך 1,500 ₪, פסילה בפועל למשך 6 חודשים, פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירה שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש.**

תיק ת"ד (ב"ש) 3555-03-20 מדינת ישראל נ' שני ארוצקר (29.7.20) -

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בביצוע עבירות של סטייה מנתיב נסיעה, אי שמירה על הימין, נהיגה בקלות ראש, מעבר קו הפרדה רציף וגרימת תאונה בה נגרמו לה עצמה חבלות של ממש.

נקבעו רף רשלנות בינוני, ורף חבלה גבוה. נקבע כי מתחם הענישה נע בין 3 חודשי פסילה ל-8 חודשים.



באשר לעונש המתאים נקבע כי, הנאשמת, רופאה שזקוקה לרישיונה, נענשה בגופה ועברה נקי, ולפיכך נגזרו עליה 3 חודשי פסילה בפועל, בניכוי חודשיים פסילה מנהלית, פסילה על תנאי, וקנס.

ומן הכלל אל הפרט בענייננו:

מתחם הענישה ההולם בתיק זה -

לנאשם מיוחסות עבירות של נהיגה בקלות ראש, סטייה/עקיפה בצומת, התנהגות הגורמת נזק, חבלה של ממש ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

אין חולק כי הסיכון הטמון בעבירות הינו גבוה ביותר.

יודגש, כי בנסיבות תיק זה התנהגות הנאשם העמידה בסיכון, לא רק את בטחונו שלו, אלא גם ביטחונם של משתמשים אחרים בדרך.

עם זאת, אין לאיין עד אפס משקלה של העובדה, זאת גם לאור מדיניות הענישה הנוהגת כי כתוצאה מהתאונה, נגרמו לנאשם חבלות של ממש בדמות שבר טיביה מרוסק ופיבולה שליש פרוקסימלי מרוסק, אשר הצריכו אשפוז, ניתוח ושיקום.

יש להדגיש ולומר, כי אלמלא הנאשם עצמו היה נפגע בתאונה, הרי שלאור נסיבות התאונה, עקיפת הנאשם בצומת בהיותו נוהג ללא ביטוח, רשלנות הנאשם הינה ברף הגבוה, **והחבלות של ממש הינן ברף הנמוך עד בינוני, כמו גם הנזק לרכוש, הרי שמתחם הענישה מחייב רכיבי ענישה אשר נעים בין של"צ, מאסר על תנאי ועד מאסר בפועל לתקופה קצרה אשר יכול וירוצה בעבודות שירות.**

ואולם, לאור מדיניות הענישה במקרים דומים, בהם הנאשם עצמו נפגע ועמדת המאשימה עצמה, אשר בהגינותה לא עתרה לרכיבים אלה, סבורני כעמדת המאשימה, כי אכן בנסיבות תיק זה מתחם הענישה אינו כולל רכיב של"צ או מאסר, וכי יש להסתפק ברכיבי ענישה הכוללים פסילה בפועל לצד ענישה נלווית בדמות פסילה על תנאי קנס והתחייבות.

ואולם, אינני מקבלת את עמדת ההגנה, כי נסיבות תיק זה מצדיקות חריגה מהמתחם וכי בית המשפט יסתפק בפסילה בפועל בת 45 ימים.

מדובר בשילובן של עבירות חמורות, המעידות על התנהגות מזלזלת וחסרת אחריות של הנאשם, אשר בדרך



נס לא הסתיימה בתוצאה קטלנית, ולכך כאמור מצטרפת חומרה יתירה, בנהיגה ללא ביטוח, אשר אף את משך התקופה, לא ידע הנאשם לומר.

לא נעלמו מעיני, המקרים בהם נמנע בית המשפט מהטלת רכיב פסילה בפועל, ואולם סבורני כי אין זה המקרה הנכון להימנע מהשתת פסילה בפועל, גם בהתחשב בכך שלנאשם נגרמו חבלות של ממש.

אכן, בעובדות כתב האישום לא צוין כי נגרם נזק פיזי ו/או נפשי למעורבת, ואולם בתיק נשמעו ראיות.

מהעדויות שהובאו ונשמעו בפניי, לרבות עדות המעורבת עצמה הוכח כי האירוע השפיע על המעורבת עוד בסמוך לתאונה.

המעורבת נצפתה בסרטון בסמוך לתאונה, כשהיא נרגשת רועדת ומבוהלת, וגם לכך יש ליתן את הדעת באיזון הראוי בין האינטרסים השונים של כלל הגורמים המעורבים.

המאשימה עצמה, בהגינותה הרבה, התחשבה די בנאשם עת לא עתרה לרכיב של"צ או מאסר.

באשר לרכיב הפסילה בפועל:

באשר לעבירות שעניין גרימת תאונת דרכים - הרי שסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, קובע פסילה מינימלית בת 3 חודשים, ואולם יש להדגיש כי מדובר בפסילת המינימום.

באשר לעבירה של נהיגה ללא ביטוח - יש והמתחם ינוע בין קנס ועד פסילה בפועל לצד ענישה נלווית ואולם, כאשר מדובר בעבירה נלווית לתאונת דרכים המתחם נע בין פסילה בפועל בת 30 ימים ואף עד פסילה ממושכת יותר לצד ענישה נלווית.

לעניין נהיגה ללא ביטוח ראה הנאמר ברע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מד"י:

"עבירות נהיגה בזמן פסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי, אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת... ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, הנני קובעת מתחם ענישה אחד וכולל בנסיבות תיק זה **פסילה בפועל בין 4-9 חודשים לצד ענישה נלווית.**



השלב השני: שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה:

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, ובהתאם להוראות החוק והפסיקה המחייבת לא מצאתי כי יש שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם אותו קבעתי לעיל לא לקולא ולא לחומרא.

מדובר ברשימה סגורה אשר תנאיה אינם מתקיימים כאן, אם כי לנסיבות אלה יינתן משקל במידת הצורך, בתוך המתחם ההולם.

לעניין שיקולי שיקום בענישה, מפנה לפסק הדין בעניין , פ"ל 4561-03-17 בעניין מ"י נ' סלמה, אשר ניתן על ידי מותב זה ביום 19.12.17 ולפסיקה המאזכרת שם.

השלב השלישי, העונש המתאים לנאשם בתיק זה:

נסיבות שאינן קשורות לעבירה ונסיבות נוספות: סעיפים 40 יא. ו - 40 יב. לתיקון 113 לחוק העונשין.

סעיף 40 יא. לתיקון 113 לחוק העונשין, מונה רשימת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בהן רשאי בית המשפט להתחשב בגזר את הדין, ואולם על פי **סעיף 40 יב. לתיקון 113 לחוק העונשין** המשלים אותו, נקבע כי אין ברשימה זו כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות.

כאמור, לא מצאתי לנכון לחרוג לקולא ממתחם הענישה אותו קבעתי, יחד עם זאת, מצאתי לנכון להתחשב בכך כי הנאשם עצמו, נחבל כתוצאה מהתאונה, לסבל שעבר נזקיו הכספיים ורק בשל כך לא אמצה עימו את הדין על אף רשלנותו הגבוהה.

נתתי דעתי גם לעקרון ההדרגתיות בענישה, ראה לעניין זה האמור בתיק 89-11-20 מ"י נ' ניסים אבוחסירה אשר ניתן על ידי מותב זה (נבו 24.2.21) ולפסיקה המאזכרת שם.

לא נעלמה מעיני טענת ההגנה בדבר כשלים ראייניים ומשקלם בגזירת העונש לעניין הטענה ולפיה לא הגיע לזירת התאונה בוחן.

אכן, יש מקרים בהם לכשלים ו/או חסרים בראיות יינתן משקל של ממש בגזירת הדין וכמצוות **תיקון 113 לחוק העונשין** והפסיקה.

ואולם, בכל הכבוד הראוי אינני מוצאת לנכון לקבוע בנסיבות תיק זה, כי יש בטענה זו כדי להקל בעונשו של הנאשם.



טענת ההגנה נבחנה עוד בשלב הכרעת הדין, בה קבעתי כי על אף האמור לעיל, ניתן להגיע בתיק זה למסקנה בדבר אחריות הנאשם לתאונה ולתוצאותיה. מפנה לעמ' 43 ואילך בהכרעת הדין.

אשר על כן ולאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים וטענות הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס כספי בסך 1,500 ש"ח

הקנס ישולם ב-5 תשלומים, חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.3.2023 ואילך.

ניתן לשלם חוב מסוג קנס/ פיצוי/ הוצאות **כעבור שלושה ימים** מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

· **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה:

www.eca.gov.il

· **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי** (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.

· **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט.

לידיעתך: בחלוף המועד לתשלום המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה ינקוט הליכים לגביית החוב.

למידע נוסף ותשלום הקנס ניתן לפנות גם לנציגי המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה במוקד המידע והשרות הטלפוני בטלפון מספר *35592 או בטל' מספר 073-2055000.

2. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים בפועל,

מניין הפסילה יחל עד ולא יאוחר מיום 1.3.2023

הנאשם יפקיד רישיונו עד ולא יאוחר מיום 1.3.2023 שעה 12:00 במזכירות בית המשפט.



3. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

4. אני מחייבת את הנאשם לחתום על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור בתקופה זו עבירות של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלה של ממש ו/או נהיגה ללא ביטוח.

ההתחייבות תחתם עד ולא יאוחר מיום 1.3.2023 במזכירות בית המשפט.

לא תחתם ההתחייבות - יהא דינה כדין קנס, אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 15.3.2023.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו, בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח חשוון תשפ"ג, 22 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.